

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-67(3)/15/JS

Warszawa, 16 września 2015 r.

DECYZJA DIH-1/ 65 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Marka Lewandowskiego prowadzącego działalność gospodarczą w Szczecinie, od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie nr WKŻ.8361.23.2015 z 23 lipca 2015 r., którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii wędlin bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej od 12 do 13 lutego 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie, zwanego dalej również „Zachodniopomorskim WIIH”, w sklepie „Ewa Mięso-Wędliny”, mieszczącym się na targowisku Manhattan pawilon 6A w Szczecinie przy ul. Stanisława Staszica 1, należącym do przedsiębiorcy Marka Lewandowskiego prowadzącego działalność gospodarczą w Szczecinie, zwanego dalej również „stroną”, oceniono m.in. oznakowanie pięciu partii wędlin, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

W wyniku powyższego stwierdzono, że dwie partie wędlin o łącznej wartości 226,8 zł, tj.:

- kielbasa swojska, w cenie sprzedaży 22 zł/kg, w ilości 4,62 kg o wartości 101,64 zł,
- kielbasa wiejska, w cenie sprzedaży 24 zł/kg, w ilości 5,22 kg o wartości 125,16 zł,

nie odpowiadają wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, nazwy albo imienia i nazwiska producenta

oraz wykazu składników. Naruszało to przepisy zawarte w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 13 lutego 2015 r. (nr akt kontroli: WKŻ.8361.23.2015).

Pismem z 26 czerwca 2015 r., Zachodniopomorski WIIH poinformował przedsiębiorcę Marka Lewandowskiego prowadzącego działalność gospodarczą w Szczecinie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej” kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii wędlin bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie, oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i w piśmie z 3 lipca 2015 r. wskazała, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu w zakresie stwierdzenia, że do obrotu zostały wprowadzone dwie partie wędlin luzem, bowiem strona na żądanie organu przedstawiła faktury oraz handlowe dokumenty identyfikacyjne odpowiadające właściwościom wskazanego towaru. Ponadto zdaniem strony z literalnego brzmienia przepisów § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 wynika zwrot „podaje się (...) wykaz składników” nie oznacza to zatem, że obowiązek taki leży po stronie przedsiębiorcy. W piśmie tym strona wskazuje, że zwrot „podaje się” może być rozumiany na wiele sposobów i oznaczać również podanie informacji w sposób ustny.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr WKŻ.8361.23.2015 z 23 lipca 2015 r., Zachodniopomorski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Markowi Lewandowskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą w Szczecinie, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii wędlin bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie.

Pismem z 20 sierpnia 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, w którym wniosła o jej uchylenie. Zdaniem strony z przytoczonego w zaskarżonej decyzji przepisu § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 w związku ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, użyty zwrot „podaje się” nie oznacza konieczności umieszczenia wymaganych danych w widocznym miejscu. Ponadto według strony, brak jest podstaw do twierdzenia przez organ pierwszej instancji, że sporne informacje nie mogą być podawane w formie ustnej. Strona nadmieniła, że ze względu na grupę docelową klientów, którzy są z reguły osobami starszymi, mającymi problemy ze wzrokiem podawanie przedmiotowych informacji odbywa się ustnie. W opinii strony bezpodstawne jest twierdzenie kontrolujących, iż

zniszczenie etykiet, nie jest okolicznością łagodzącą, ponieważ w przypadku ich zniszczenia nie jest możliwe ich odtworzenie. Strona wskazała także, że nie miała zamiaru fałszowania żywności, czy dokonania oszustwa wobec konsumentów, co więcej nie miała świadomości, że w ten sposób popełnia wykroczenie. Podkreśliła, że ma opinię uczciwego przedsiębiorcy, wprowadzającego na rynek dobry i zgodny z przepisami towar, w związku z tym organ pierwszej instancji przy wydawaniu decyzji powinien wziąć pod uwagę zamiar strony, tym bardziej że akt prawny będący podstawą wymierzenia kary pieniężnej obowiązywał od 9 stycznia 2015 r., a kontrola miała miejsce niewiele ponad miesiąc po jego wejściu w życie. Strona podniosła również, że jest mikroprzedsiębiorcą i nie korzysta z pomocy prawników, ale także nie miała możliwości zapoznania się z ww. aktem. Zdaniem strony z uwagi na fakt, że podczas dotychczasowych kontroli nie kwestionowano jakości handlowej, a swoją działalność strona prowadzi od ponad 20 lat organ pierwszej instancji powinien przyjąć to jako okoliczność dalece łagodzącą. Stwierdziła, ponadto że aktualnie nie posiada środków finansowych na uiszczenie orzeczonej kary pieniężnej, w związku z czym uważa, że najwłaściwszym rozwiązaniem byłoby upomnienie.

Pismem z 20 sierpnia 2015 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Marka Lewandowskiego prowadzącego działalność gospodarczą w Szczecinie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2, obowiązującego od 13 grudnia 2014 r., rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwane dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”, które weszło w życie 9 stycznia 2015 r., w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3, stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się nazwę albo imię i nazwisko producenta oraz wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakość handlowa to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych

artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku ww. dwóch partii wędlin oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidoczniono informacji o nazwie albo imieniu i nazwisku producenta oraz o wykazie składników, które to informacje są wymagane przez ww. przepisy. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Zachodniopomorski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu dwie partie artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wskazała jednak na kilka okoliczności, które jej zdaniem uzasadniałyby uchylenie wymierzonej kary w wysokości 500 zł. W pierwszej kolejności strona podniosła, że jej zdaniem z przepisu § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 w związku ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, użyty zwrot „podaje się” nie oznacza konieczności umieszczenia wymaganych danych w widocznym miejscu oraz że przekazywanie przedmiotowych informacji może odbywać się ustnie. Wskazała także, że akt prawny będący podstawą wymierzenia kary pieniężnej obowiązywał od 9 stycznia 2015 r., a kontrola miała miejsce niewiele ponad miesiąc po jego wejściu w życie strona nie miała możliwości zapoznania się z ww. aktem.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK informuje, że przepisy w zakresie znakowania żywności oferowanej bez opakowań (luzem) obecnie zawarte w § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania nie są przepisami nowymi oraz że są spójne z wymaganiami normowanymi w poprzednich rozporządzeniach Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie znakowania środków spożywczych – podawanie w miejscu sprzedaży wędlin informacji o wykazie składników obowiązuje już od 1 stycznia 2003 r., a pełnej nazwy producenta od 30 marca 2013 r.

Kwestię bezpośredniej dostępności informacji dla konsumentów w przypadku wędlin sprzedawanych bez opakowań poruszył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 17 listopada 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 1652/10. Sąd wskazał, że konsumenci muszą mieć bezpośrednią możliwość zapoznania się z informacjami przysługującymi im z mocy prawa, bez konieczności podejmowania dodatkowych starań o uzyskanie ich od sprzedawcy. Konieczność podjęcia dodatkowych działań mających na celu uzyskanie informacji np. od sprzedawcy powoduje w rzeczywistości utrudnienie w zakupie, co może skutkować utratą zainteresowania konsumenta wykazem składników czy informacjami o producencie, a w konsekwencji zakupem produktu niezgodnego z jego oczekiwaniami. W

podobnym kierunku Sąd wypowiedział się również w innej sprawie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12), gdzie stwierdził, że tylko informacje dostępne bezpośrednio konsumentom odpowiadają prawidłowemu oznakowaniu wędlin, stosownie do przepisu rozporządzenia w sprawie znakowania. Udzielania informacji każdorazowo na życzenie konsumenta nie sposób uznać za spełniające wymagania tego przepisu, jakim jest prawidłowe oznakowanie wędlin.

W orzecznictwie sądowym wielokrotnie podkreślano literalne brzmienie tego przepisu, które nie pozostawia wątpliwości, co do istnienia obowiązku przedsiębiorcy (tu: sprzedawcy) w powyższym zakresie. W związku z powyższym w ocenie Prezesa UOKiK użyty w przepisie § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania zwrot „podaje się” oznacza obowiązek nałożony przez prawo, prawidłowego oznakowania środków spożywczych przez podmioty odpowiedzialne za informacje na temat żywności, stosownie do ww. wskazanych przepisów rozporządzenia 1169/2011.

W następnej kolejności, strona wskazała także, że nie miała zamiaru fałszowania żywności, czy dokonania oszustwa wobec konsumentów, co więcej nie miała świadomości, że w ten sposób popełnia wykroczenie.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wyjaśnienia strony, że brak oznaczeń nie był wynikiem celowego działania, a wynikał jedynie z jej niewiedzy nie stanowią podstawy do odstąpienia od wymierzenia jej kary w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w toku kontroli. Strona jako profesjonalista na rynku miała obowiązek znać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Dodać należy, że obowiązek w zakresie oznakowania produktów oferowanych bez opakowań w miejscu sprzedaży spoczywał wyłącznie na stronie, zwłaszcza że producenci prawidłowo oznakowali swoje wędliny.

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że zniszczenie etykiet jest według niej okolicznością łagodzącą trzeba wskazać, że jest wręcz przeciwnie. Zgodnie z obowiązującym prawem w przypadku braku podstawowych informacji o produkcie strona nie powinna wprowadzać przedmiotowych wędlin do obrotu ze względu na niemożliwość zapewnienia informacji dla konsumentów, a także niezapewnienie udokumentowanej identyfikowalności produktów.

Zważywszy, że strona podniosła w odwołaniu, iż zalicza się do mikroprzedsiębiorców, i swoją działalność prowadzi od dwudziestu lat co miałyby być okolicznością łagodzącą Prezes UOKiK wyjaśnia, że decyzja organu pierwszej instancji uwzględnia przesłanki m.in. takie jak wielkość obrotu i dotychczasową działalność przedsiębiorcy.

W tym miejscu Prezes UOKiK podkreśla, że organ pierwszej instancji nie mógł wymierzyć stronie niższej kary niż 500 zł, gdyż jej dolna granica w tej wysokości została określona ustawowo, ani też nie mógł odstąpić od jej wymierzenia, ponieważ kontrolowany przedsiębiorca wprowadził do obrotu produkty nieodpowiadające jakości handlowej, a więc popełnił czyn, który - stosownie do obowiązujących - podlega karze w każdym przypadku jego zaistnienia.

Podkreślenia wymaga, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc ma on zastosowanie już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Dla ustanowienia tej odpowiedzialności ma zatem znaczenie nie tyle to, w jaki sposób doszło do naruszenia prawa, ale to, czy zostały wprowadzone do obrotu produkty nieodpowiadające jakości handlowej, w tym nieprawidłowo oznakowane (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt II GSK 917/11).

Jak już wskazano, przepis ten w okolicznościach niniejszej sprawy nie przewiduje możliwości odstąpienia od ukarania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o jakości handlowej, a jedynie zakłada różnicowanie wysokości kary w zależności od oceny przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy. Należy także zaznaczyć, że obowiązek w zakresie oznakowania produktów oferowanych bez opakowań w miejscu sprzedaży leżał wyłącznie po stronie kontrolowanego.

Zdaniem Prezesa UOKiK, poprzez nienależyte wykonywanie obowiązków wynikających z obowiązującego prawa strona wprowadziła do obrotu produkty niewłaściwej jakości handlowej.

W niniejszej sprawie, Zachodniopomorski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. od 500 zł do 1134 zł (5 x 226,80 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów o łącznej wartości 226,80 zł. Kierując się przesłankami zawartymi, w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej wymierzył stronie karę w wysokości minimalnej.

Podsumowując powyższe, Prezes UOKiK stwierdził, że sposób ustalenia wysokości kary przez organ pierwszej instancji był zgodny z obowiązującym prawem i znajdował uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Ustosunkowując się do argumentu strony, iż aktualnie nie posiada środków finansowych na uiszczenie orzeczonej kary pieniężnej, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony może być rozpatrywana przez właściwy organ dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,

- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Marek Lewandowski
prowadzący działalność
gospodarczą w Szczecinie
ul. Zagłoby 20/ 2
71-687 Szczecin
2. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Szczecinie
3. a/a